

Narrativa Des de Romania arriba l'obra mestra d'un autor de culte, encarnat en un jove mestre i escriptor frustrat; un gran text de metaficció

Cartarescu, carn de Bucarest

ROBERT SALADRIGAS

Feia força temps que no m'encarava amb un gran text de metaficció inspirat per un bleix d'ambició universal. Per torna, aquest text el produeix la fràgil Europa d'avui: un país com Romania mitjançant un autor ja de culte, modelador d'una poètica postmoderna que l'identifica i amb la qual, sense haver de fer cap pas endarrere, ha aconseguit deslliurar-se de la tirania de les normes i moure's en un joc literari absolutament lliure i sense traves. Mircea Cartarescu (Bucarest, 1956) ha publicat *Solenoide* (2015), la construcció d'un veritable món entròpic, des de la consciència en estat de permanent revulsió que es proposa de desenvolupar el seu propi coneixement.

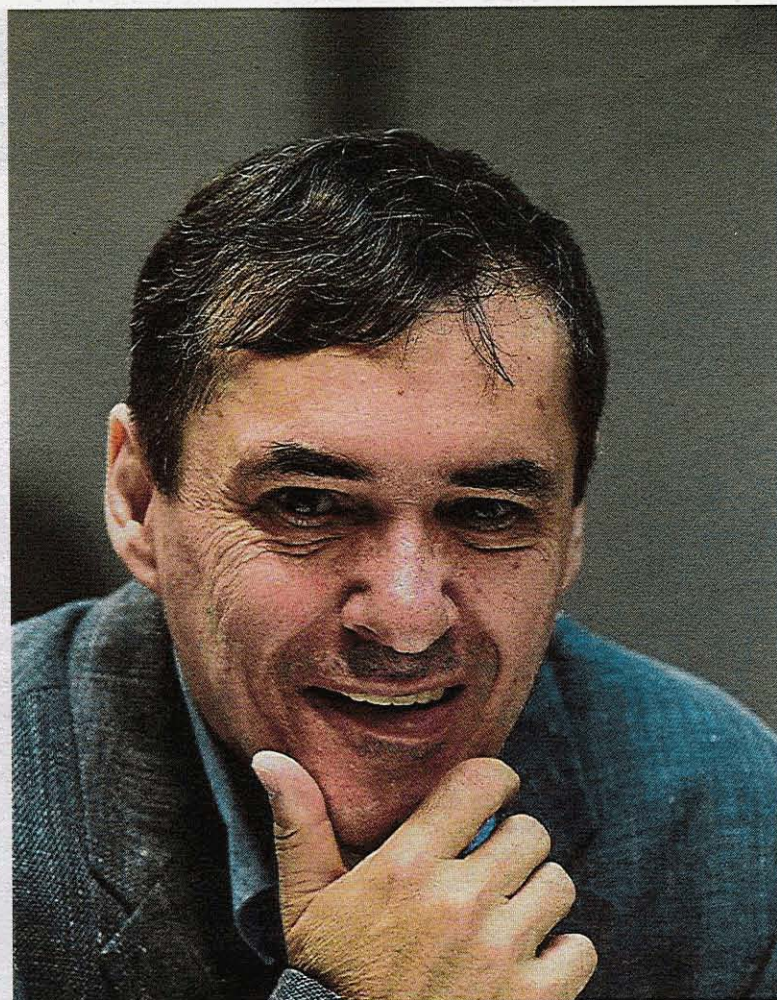
Què significa *Solenoide* en el cosmos de Cartarescu? Ve a ser una

Ha construït una obra magna, sense parió en la narrativa europea actual, difícil de superar per ell mateix

metafòrica bobina generadora d'energia, que nodreix l'escriptura deslligada d'un estil gràcies a l'experimentació del llenguatge que en cap moment al llarg dels centenars de pàgines no deixa d'autorenovar-se. Cap al final de la història confessional amb què ens encadena el narrador –per descomptat Carta-

rescu– aquest, arribat al punt de no distingir les al·lucinacions de la realitat, esmenta la seva “escriptura anacàstica”. A què fa referència? El lector s'haurà d'esforçar a aclarir aquesta i altres qüestions pel seu compte. En realitat, des de l'arrencada del discurs amb una veu a mig to, suposadament resignada, que ens anuncia haver “tornat a agafar pols, a hores d'ara ja no em sorpren, no m'esvero, no em fan fàstic”, un, enlluernat per aquella veu xiuxiuejant de rèptil, la d'un jove mestre i escriptor frustrat que fa classes en una escola suburbial de Bucarest, el segueix a ulls clucs per espais sense horitzons en què s'entremesclen la realitat i els malsons recurrents, la carnalitat i la genètica, la lucidesa i la folia, el passat remot i el present amb senyals d'avenir conflictiu, l'èpica i el diabòlic hiperrealisme, les foguerades de vitalitat amb la representació entre simbòlica i teatral de la mort al dipòsit de cadàvers de Bucarest, la capital-univers, la ciutat matriarcal, realista i mutant, que al capdavant s'acarnissa amb els seus fills que són carn de la seva carn –així el protagonista fugint amb la seva estimada i la seva petita – i els obliga a buscar empara en refugis postatòmics davant la visió d'un món oníric, assolat, per bé que ells tres estiguin per sempre a recer, declara el narrador, de les aterridores estrelles del firmament...

El que vull dir amb el que he escrit

L'autor romanès Mircea Cartarescu

MIGUEL ANGEL MOLINA/ EFE

Veu renovadora

L'autor romanès és poeta, narrador, periodista i crític literari. Una veu contundent que sona renovadora en la narrativa europea actual des d'obres com *Cegador*, *El ruletista*, *Lulu*, *El ojo castaño de nuestro amor* publicades per Impedimenta en castellà i algunes en català per Lleonard Muntaner. Tot i això, *Solenoide* és el seu llibre més important i potser ho serà de tota la seva bibliografia.

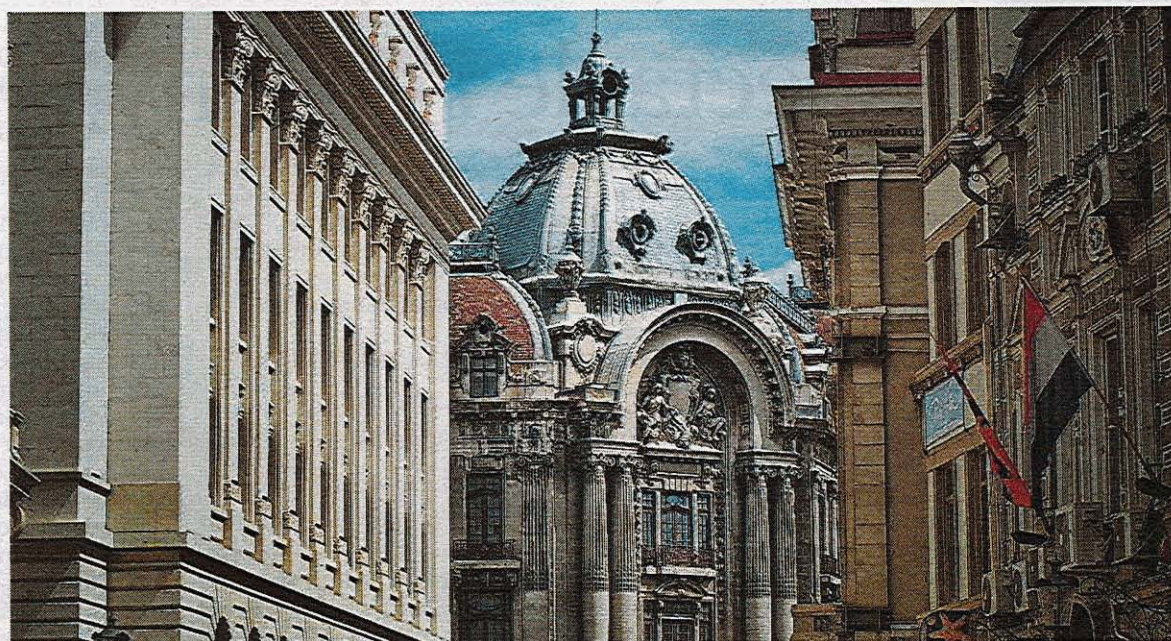
fins ara és que *Solenoide* no es pot explicar ni tolera cap intent de reducció. El lector s'ha de convèncer de tenir al davant el producte excepcional d'un creador contemporani excepcional, una estructura novel·listico-autobiogràfica excepcional i una escriptura excepcional, oberta al sentit cervantí de la paròdia i al concepte joyceà de l'expressió de l'inconscient, no sempre fàcil d'assimilar per al lector corrent, que reclama el millor de cada un de nosaltres per poder assumir les fases de la complexa aventura existencial i artística d'un Mircea Cartarescu –omple de la pàgina 745 a la 753 amb una sola paraula esdevingut crític: “auxili”– que es revela carn de Bucarest, visualització escenogràfica del seu món forjat per les paraules i la seva multiplicitat de sentits, cromatismes i matisos.

De tot plegat convé deduir sense reserves que –segons la meua opinió– Cartarescu ha enllestit la seva obra magna, sense parió en la narrativa europea actual, probablement difícil de ser superada per ell mateix en temps venidors, i que cap veritable amant de la bona literatura no s'hauria de perdre sabent que posarà a prova els seus dots de lector actiu, disposat a compartir la lucidesa imaginativa i la minuciosa vocació deïcida, totalitzadora, universalista, de Mircea Cartarescu. Bona sort. |

Mircea Cartarescu

Solenoide

EDICIONS DEL PERISKOPI/IMPEDIMENTA. TRADUCCIÓ AL CATALÀ: ANTONIA ESCANELL / AL CASTELLÀ: MARIA OCHOA. 873 / 800 PÀGINES. 27,95 / 28 EUROS

Imatge del nucli antic de Bucarest, ciutat on se centra l'obra

STEFAN JURCA/COMMONS VIKIPÈDIA

Narrativa Des de Romania arriba l'obra mestra d'un autor de culte, encarnat en un jove mestre i escriptor frustrat; un gran text de metaficcio

Cartarescu, carn de Bucarest

ROBERT SALADRICAS

Feia força temps que no m'encarava amb un gran text de metaficcio inspirat per un bleix d'ambició universal. Per torna, aquest text el produeix la fràgil Europa d'avui: un país com Romania mitjançant un autor ja del culte, modelador d'una poètica postmoderna que l'identifica i amb la qual, sense haver de fer cap pas endarrere, ha aconseguit deslluirar-se de la tirania de les normes i moure's en un joc literari absolutament lliure i sense traves. Mircea Cartarescu (Bucarest, 1956) ha publicat *Solenoid* (2015), la construcció d'un veritable món entropic, des de la consciència en estat de permanent revolució que es proposa de desenvolupar el seu propi coneixement.

Què significa *Solenoid* en el cosmos de Cartarescu? Ve a ser una

Ha construït una obra magna, sense parió en la narrativa europea actual, difícil de superar per ell mateix

metafòrica bobina generadora d'energia, que nodreix l'escriptura deslligada d'un estil gràcies a l'experimentació del llenguatge que en cap moment al llarg dels centenars de pàgines no deixa d'autorenovar-se. Cap al final de la història confessional amb què ens encadena el narrador –per descomptat Carta-

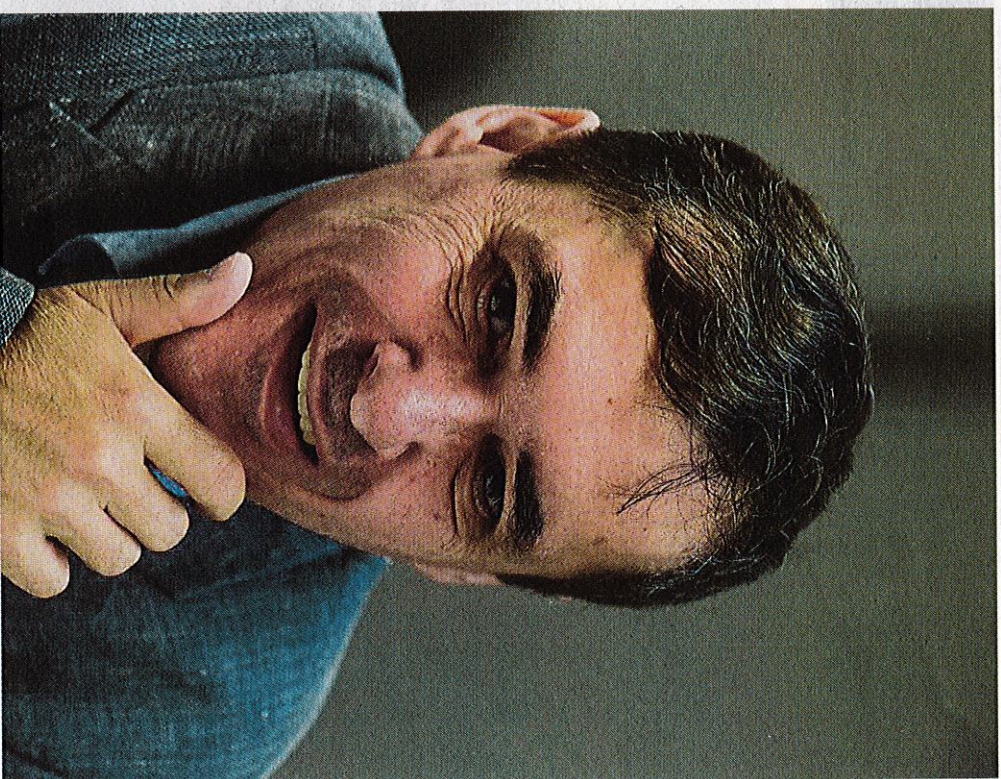
rescu– aquest, arribat al punt de no

distingir les al·lucinacions de la realitat, esmenta la seva “escriptura anacàstica”. A què fa referència? El lector s'haurà d'esforçar a aclarir aquesta i altres qüestions pel seu compte. En realitat, des de l'arrencada del discurs amb una veu a mig to, suposadament resignada, que ens anuncia haver “tornat a agafar poll, a hores d'ara ja no em sorpren, no m'esvero, no em fan fascic”, un, enlluernat per aquella veu xuxutejant de repul, ja d'un jove mestre i escriptor frustrat que fa classes en una escola suburbial de Bucarest, el segueix a ulls clucs per espais sense horitzons en què s'entremesclen la realitat i els malsons recurrents, la carnalitat i la genètica, la lucidesa i la follia, el passat remot i el present amb senyals d'avenir confictiu, l'èpica i el diabòlic hiperrrealisme, les foguerades de vitalitat amb la representació entre simbòlica i teatral de la mort al dipòsit de cadavers de Bucarest, la capital-univers, la ciutat matriarcal, realista i mutant, que al capdavant s'acamissa amb els seus fills que són carn de la seva carn –així el protagonista fugint amb la seva estimada i la seva petidora– i els obliga a buscar empara en refugi posttòpics davant la visió d'un món oníric, assolat, per bé que ells tres estiguin per sempre a recer, declara el narrador, de les aterridors estrelles del firmament...

El que vull dir amb el que he escrit

Veu renovadora

L'autor romanès és poeta, narrador, periodista i crític literari. Una veu contundent que sona renovadora en la narrativa europea actual des d'obres com *Cegador*, *El rutilista*, *Lulu*, *El ojo castaño de maestro amor* publicades per Impedimenta en castellà i algunes en català per Lleonard Muntaner. Tot i això, *Solenoid* és el seu llibre més important i potser ho serà de tota la seva bibliografia.

L'autor romanès Mircea Cartarescu

MICHEL ANGELO MOLINA/ EFE

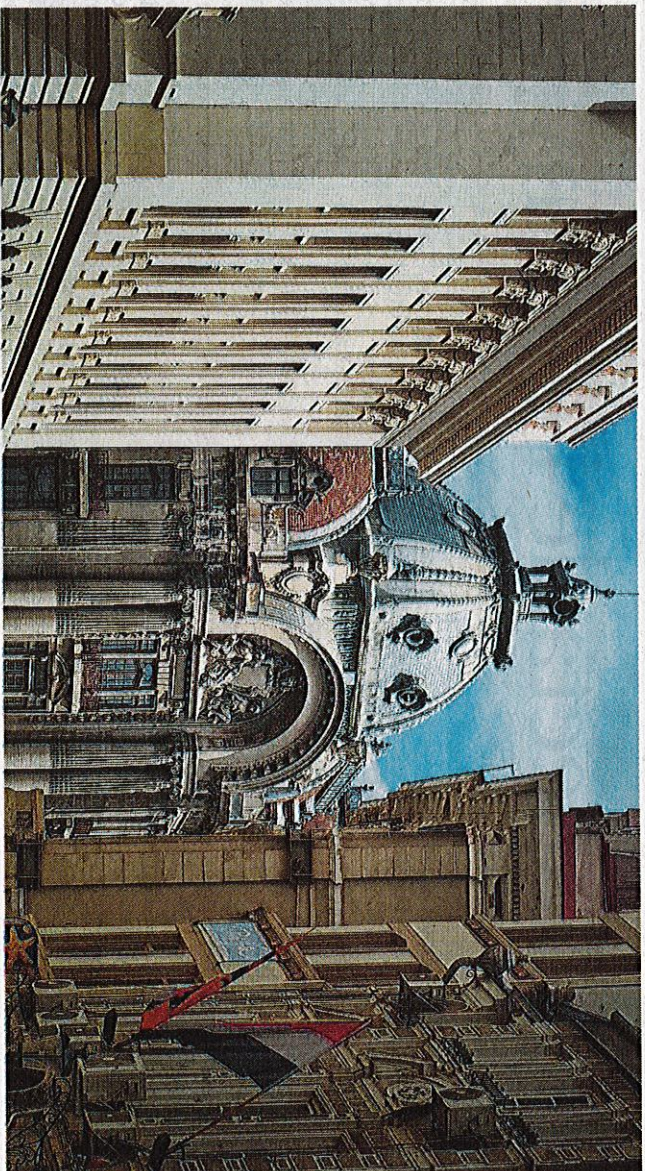
Uns ara és que *Solenoid* no es pot explicar ni tolera cap intent de reducció. El lector s'ha de convèncer de tenir al davant el producte excepcional d'un creador contemporani excepcional, una estructura novel·lística-autobiogràfica excepcional i una escriptura excepcional, oberta al sentit cerval de la paradoxa i al concepte joycè de l'expressió de l'inconscient, no sempre fàcil d'assimilar per al lector corrent, que reclama el millor de cada un de nosaltres per poder assumir les fases de la complexa aventura existencial i artística d'un Mircea Cartarescu –omple de la pàgina 745 a la 753 amb una sola paraula esdevingut crític “auxili”– que es revela can de Bucarest, visualització escenogràfica del seu món forjat per les paraules i la seva multiplicitat de sentits, cromatisme i matisos.

De tot plegat convé deduir sense reserves que –segons la meua opinió– Cartarescu ha enllestit la seva obra magna, sense parió en la narrativa europea actual, probablement difícil de ser superada per ell mateix en temps venidors, i que cap verta-ble amant de la bona literatura no s'hauria de perdre sabent que posarà a prova els seus dots de lector actiu, disposat a compartir la lucidesa imaginativa i la minuciosa vocació de Mircea Cartarescu. Bona sort!

Mircea Cartarescu

Solenoid

EDICIONS DEL PERISCOP/IMPEDIMENTA. TRADUCCIÓ AL CATALÀ: ANTONIA ESCANDEL / AL CASTELLÀ: MARIA OCHOA. 873 / 800 PÀGINES. 27,95 / 28 EUROS

Imatge del nucli antic de Bucarest, ciutat on se centra l'obra

STEFAN JURCA/COMMONS VIAUPEIDIA